

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 6 του Ιουνίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 99

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΜΟΝΑ

ΟΙ ΚΑΤΑΛΑΝΟΙ

Τὰ πράτα μάσε, ψυχογιέ, και πρόγκα τα του ψήλου
Σαλάγα τα να πιάσουμε τις Λιάκουρας τις θάχες,
Τὰ μετερίζια τ' οὐρανοῦ τ' ἀπάτητα, τὸ κάστρο
Τῆς φτωχικῆς μας λευτεριάς μέσα στις βελούρες.

Οἱ Καταλάνοι πλάκωσαν. Σγνιτήρα—μέσ' τὸ βάλτο
Τὸ λάσπινο τῶν Τοπολιῶν οἱ Δι' ἄγκες τῆς Ἀθήνας
Κουφάρει κοίτουνται πυκνά και τ' ἄρματά τους
[λάμπουν
Σαν τὰ στεκοῦμενα νερά. Νῆρες και λόγγοι τρέμουν

Τουρκόπουλους κι Ἀραγονιά, τὰ δῖψυχη τῆ
[Λούγκρα.
Σκιαχτήκανε στὸ διάδα τους κ' ἡ Δέσποινα τῆς
[Ἄρτας
Κι οὐκ ἴσως Σεβαστοκράτορας. Ἀντρείδς λεβεντοῦνε

Δὲ στάθη ὀλόρηια πουθενά. Μὰ θὰ εὐπνήσουν ἴσως
Οἱ ξεχασμένοι μας θεοὶ ὅταν ἄλλοτες νὰ δεῖδουν
Τὰ βράχια και τὰ διδάδα πὰ σάπιστους κουρδάρους.

ΓΛΥΚΕΙΑ

Δῶσ' μου τὸ χέρι σου, Γλυκειά. Στὸ περιδῶλι πάμε
Τὰ ῥοδα νὰ θαμάσουμε. Τὰ ξάνοιξε ἡ λιακάδα
Σὰν ξαστεριά πολύχρωμη κι ἀπ' τὰ γεργά τους
[στῆθια
Βγαίνει ζεστή μοσκοβολιά. Και κοίτα πῶς σοῦ
[γνέφουν

Σὰ χεῖλια ποῦ ἀγεροφιλοῦν. Τὰ πράσινά τους χέρια
Ποθοῦν νὰ σ' ἀγκαλιάσουνε. Δὲς ἔχουνε κλωσμένο
Μέσ' τὰ κλαριά τους τὸν καλὸ τὸ Σειλινοῦ ποῦ
[χάσκει
Στὸν ἴσκιό των κυπαρισσιῶν. Τοῦ 'χει τὸ στόμα
[κλείσει

Τριαντάφυλλο κοκκινωπέ. Και μάσε στὴν ποδιά σου
Ἀπ' τὰ καλῆτερα, ὦ Γλυκειά, τὰ πιὸ λιοχαδεμένα.
Τὴ δράνα θέλω τὴν ψιλή ν' ἀνθῆς βροσεμένη.

Κροντίρια θάχουμε χρυσά. Κι ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα
Ἦ τὸς σκοπούς τοῦ Ἀρχιλοχου θὰ μοῦ διγοδια-
[δάσης
Και θε νὰ δῶ στὰ μάτια σου νὰ τρέμῃ ὅλη ἡ
[ψυχὴ σου.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ὁ Δουλευτής ὁ θερισμὸς σκολάζει ἀποσταμένος.
Χερσολιές ἀραδάτὰ τὰ στάχια ἀγκαλογέρουν

Και τ' ὄσπρα τὰ καματερά φλογάτες παπαρούνες
Στεφανωμένα ὀλόγυρα στις θημωνιές σταλάζουν.

Στ' ἄλωνα συμμαζεύουνε τὸ μείλισσὸ τὸ στᾶρι
Κι ὀλοῦθε σιγαλόρρυθμα τραγοῦδια ἕμολογοῦνε
Τὴ Γῆ τὴν καρπερόστηνη και τοὺς παλιούς
[θεοὺς της
Ποῦ ὀρίζουν τις καλοκαιριές. Τὸ λιόγερα χλωμιάζει

Και ὅταν πουργοσταλάγματα τῆς πᾶχνης συννεφᾶκια
Χρυσά τὸ καθαδόνευνε Και τὰ καλὰ μαξούλια
Σὲ κάμπους πλουσιοπόταμου, ἀπὸ λιμνιά σὲ
[ξαίθρα.

Γέρω ἀπὸ κάστρα και ναοὺς και ψημιθμένες χᾶρες
Ξαπλώνουνται και λιόχρωμα, πιαχτά, θαλασσο-
[λάμπουν
Ὅς τὰ βουνά τ' ἄδᾶνα με τὰ γλαυκὰ τὰ χιόνια

ΘΥΜΗΣΗ

Γυναῖκα γλυκομέτωπη, μέσ' τὰ γυριὰ μοι χέρια
Τοῦ κεφαλιῦ σου σπᾶλαγα τὸ θησαυρὸ τὸ μάγο
Και μέσ' τὰ πρασινόχρυσὰ τὰ μάτια σου κοιτοῦσα
Νὰ λαχταρᾷ συμμαζωχτὸ τὸ κύμα τῆς Ἀγάπης.

Εἶτανε μέρες ἀγαθές και τὰ βουνά τὸ ξέβαν.
Τὰ πεῦκα τὰ καλόφωνα λαφρεῖὰ σκιά μᾶς ἀπλώναν
Κι ἀπὸ τὰ θεῖα σούρουπα ποῦ χρύσωναν τοὺς λόγγους
Μέσ' τις ψυχές μας στάλιζε βιδιά χαμογελοῦσα.

Μὰ πῶς μιά λεῖκα ρήγισσα τρισπύργωτη σπκῶνει
Μέσ' ἀπ' τὸ ρέμα τὸ βαθὺ τὴν πλέρια τὴν κορφή της
Κ' οἱ κάμποι τᾶνε σέβουνται τριγύρω της γερμένοι.

Ἔτσι και μένα ἡ Ἀγάπη μου ἔθωρε τὰ περασμένα,
Μ' ἀπὸ τις ρίζες της διψᾷ και πίνει ἀπ' τὸ ποτάμι,
Ὅπου ἡ τρεχοῦμενη ζωὴ τῆς θήμης κιλᾶει.

Ο ΠΕΥΚΟΣ

Θυμοῦμαι ὁ γεροπευκὸς μας τραγουδιστάδες εἶχε
Τὸ καλοκαίρι ἀμέτρητους και στὸ κοκκινωπέ του
Τὸ φλοῦδι πάνω βοῦίζαν ὀλημερίς τζιτζιῖα.
Χρυσοχυμένα μύριζαν τὰ δάκρυα τῆς ρετινάς.

Ἦ κούνια πηγαινόρχουνταν ἀνάμεσα στις κλᾶρες
Μ' ἕνα ρυθμὸ πετοῦμενο. Κι ἀπ' τὴν κορφή τοῦ,
[δέντρου

Κάποιος κρυμμένος ἔρριχνε βροχὴ τὰ κουκουναρία.
Ἄλλοι γυρίζαμε μαζί στὸ μάγγανο ζεμένοι

Και τὰ σικλιὰ ἀνεστράγαμε νὰ πιούμε πηγαδίσιο,
Δροσιτικὸ νερό. Μ' Ἀνθή, γιατί μέσα στὸ γυῶλο
Τοῦ πηγαδιοῦ τ' ὀλόφωτο κοιτάζεις πρόσωπό σου;

Και τρέχα. Δὲς, πέρα ἔπεσε μέσ' τις μυρτιές τὸ τόπι.
Τρέχα, μὴ σὲ προφτάσουνε. Τρέχα, γιὰ νὰ θαμάσω
Τοῦ κοριτσένιου σου κόρμιον τὴν ταναγρένια χάρη.

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἐνα βράδυ ὁ Ζαχατούστρας μαζί με τοὺς μαθη-
ταδες του ἐδιάβρινε τὸ δάσος, κ' ἐκεῖ ποῦ ζητούσε
βρύση γιὰ νερό, νὰ και φθάνει σ' ἕνα πρᾶσινο λειβᾶδι,
γύρω στολισμένο με δέντρα και θυμάρι.

Στὸ λειβᾶδι ἔχθρευαν ὀμορφες κοπέλλες.
Καθῶς οἱ κοπέλλες εἶδαν τὸν Ζαχατούστρα, πραι-
τοῦν τὸν χορὸ. Ὁ Ζαχατούστρας ὄμως με φιλικὰ σγῆ-
ματὰ πηχάει κοντὰ τους και τις λέγει :

«Τὸν χορὸ μὴ παρατάτε, κοριτσάκια μου! Παι-
γνιδοχαλαστή; ἐγὼ κανεὶς δὲν εἶμαι, οὔτ' ἐχθρὸς τῶν
κοριτσιῶν. Τὸν Θεὸν ὑπερκασιζῶ κατὰ τοῦ διαβόλου,
αὐτὸς ὄμως εἶναι δικιμόνιο βραῦ. Πῶς ἔμπορεῖ νὰ
εἶν' ἐγὼ στὸς ἐλαφροὺς χορούς σας, στοὺς θεϊκοὺς,
ἐχθρὸς; Ἦ σὲ πόδια κοριτσιῶν με ὀρκίους ἀστραγά-
λους;

«Ἐγὼ εἶμ' ἕνα δάσος, εἶμαι μιὰ νύχτα δέντρων
σκοτεινῶν. Ὅποιοι ὄμως δὲν φοβᾶται τὸ σκοτάδι μου,
ἐκεῖνος βρίσκει κἄτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσια μου τριαντά-
φυλλ' ἀπλωμένα.

«Βρίσκει και τὸ θεουλάκι τὸ τσαχπίνικο ποῦ γι' αὐτὸ
τρελλαινόνται ὅλα τὰ κορίτσια. Κιθεταὶ σιμὰ στὴ
βρύση ἤσυχο, ἀμίλητο, με κλεισμένα μάτια.

«Ἀλήθεια ἀποκοιμήθηκε μέρα μεσημέρι ὁ κλέφτης
τῆς ἡμέρας. Μήπως ἐκουράστηκε κυνηγῶντας πετα-
λοῦδες;

«Μὴ μοῦ πιάσετε κἄκια, χορευτάδισές μου, τὸν μι-
κρὸν αὐτὸν θεὸν λιγάκι ἂν τοῦ τις βρέξω! Θὰ κλά-
ψη, θὰ φωνάξῃ.—Τότε εἶναι νὰ γελᾶς, ὅταν τὸν δῆς
νὰ κλαίῃ!

«Και με μάτια δακρυσμένα θὰ ζητήσῃ ἀπὸ σας νὰ
χορέψετε μαζί του. Θὰ τοῦ τραγοῦδήσω ἐγὼ τραγοῦδι
νὰ χορέψῃ.

«Τραγοῦδι τοῦ χοροῦ, περιπαιχτικὸ τραγοῦδι γιὰ τὸ
βαρὺ δικιμόνιο, τὸν διαβόλο μου, τὸν πιὸ ὑψηλότερο,
τὸν πιὸ δυνατώτερο, ποῦ τὸν λέτε οἱς πῶς εἶναι ὁ
Κύριος τοῦ κόσμου».

Τὸ τραγοῦδι εἶν' αὐτὸ ποῦ λέγει ὁ Ζαχατούστρας,
ὅταν χᾶρευαν μαζί ὁ ἔρωτας με τις κοπέλλες :
Μεσ' στὸ μάτι σου ἔβλεπα, εἶναι λίγη ὄρα
ὦ Ζωή!

Και μέσ' ἔτᾶνερίφνητο μοῦ φάνηκε νὰ πέφτω.
Μὰ σὺ πάνω μ' ἔσυρες με χρυσὸ ἀγκύστρι
Κ' ἐγελοῦσες με τὰ με περιπαίζοντάς με
Ὅντας ἀνερίφνητο ἀκουπες νὰ σὲ κράζω.
«Ἔτσι λέν ὅλα τὰ ψάρια, μ' ἀποκριθήκες,
Ὅ,τι ἐκεῖνα δὲν ριφνοῦν, εἶν' ἀνερίφνητο.
Ἀκατάστατη εἶμ' ἐγὼ κι' ἀγριεμένη, εἰς ὅλα